

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 10-1005 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ

בפני כבוד השופטת אורית יעקבס

בעניין: המאשימה מדינת ישראל - משרד המסחר והתעשייה ת"א
ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד ספורי

נגד

הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד אלעד שרון ואח'

הכרעת דין

1. בפתח הדברים אודיע, כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
2. ביום 21/1/10 הגישה המאשימה, כנגד הנאשם, כתב אישום, אשר ייחס לנאשם עבירה על פי סעיף 2(א) וסעיף 14 לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 (להלן: "חוק שכר מינימום"), וכן בהתאם לתקנות שכר מינימום (הוראות משלימות לעניין חישוב שכר מינימום יומי), התשנ"ט-1998 (להלן: "תקנות שכר מינימום").
3. להגשת כתב האישום קדמו כמה הליכים, לרבות שתי הודעות על קנס מינהלי, שני מכתבי בקשה לביטול ועוד, בקשה לביטול כתב האישום, דחיית בקשה זו ועוד. ישיבת הוכחות ראשונה התקיימה ביום 16/1/11, במהלכה העידו מר שמעון קימה - מפקח משרד התמ"ת שעמד בראש הביקורת בעסקו של הנאשם (להלן: "מר קימה") והנאשם. בסופה של ישיבה זו החלטתי, בהתאם לבקשתו של ב"כ הנאשם, לקיים ישיבת הוכחות נוספות, שבמסגרתה ייחקרו החקלאים ששמותיהם הוזכרו במהלך ישיבת ההוכחות הראשונה. ביום 10/4/10 התקיימה ישיבת ההוכחות השנייה, שבה העיד מר [REDACTED] אחד החקלאים הנ"ל (להלן: "מר [REDACTED]"). ביום 24/4/11 הגישה המאשימה את סיכומיה וסיכומיו של הנאשם הוגשו ביום 7/8/11.
4. בכתב האישום נטען כי במועד הרלוונטי לעבירה המיוחסת לו, היה הנאשם בעליו של משק חקלאי [REDACTED] (להלן: "העסק"). עוד נטען כי ביום 27/8/03 בשעה 12:00 או במועד הסמוך לכך, במסגרת ביקורת שערכו מפקחי התמ"ת לעסק של הנאשם, נבדקו מסמכיהם של 8 עובדים זרים שעבדו בו. עובדים אלו לא היו בזמן הרלוונטי לכתב האישום אזרחי ישראל או תושביה. בכתב האישום מצויין

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 1005-10 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' ציג

לגבי כל עובד : שמו ומספר הדרכון שלו, כאשר כל עובד מסומן, לעניין כתב האישום מהאות "א" עד האות "ח" (להלן : "העובדים").

בכתב האישום נטען כי הנאשם לא שילם לעובדים א, ב, ג ו-ד שכר מינימום בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003. כמו כן, נטען כי הנאשם לא שילם לעובדים ה, ו, ז ו-ח שכר מינימום בגין החודשים 8/2003 ו-9/2003. לפיכך, הואשם הנאשם בעבירה על פי סעיף 2(א) וסעיף 14 לחוק שכר מינימום, ובהתאם לתקנות שכר מינימום.

לכתב האישום צורפה טבלה, אשר מפרטת את שכר העבודה שלו היו זכאים העובדים, על פי חוק שכר מינימום, ואת הפרשי השכר שנותרו לתשלום (להלן : "טבלת הפרשים").

5. להלן הראיות שהציגה המאשימה :

- א. מסמך תיאור המקרה נשוא הביקורת (שנערכה ביום 27/8/03), חתום על ידי מר קימה (מ/1).
- ב. דרישה להמצאת מסמכים מהנאשם מיום 27/3/08 (מ/2).
- ג. הודעת הנאשם מיום 27/8/03 (מ/3).
- ד. הודעת הנאשם מיום 9/9/03 (מ/4).
- ה. הודעת הנאשם מיום 2/12/04, ומכתבו של הנאשם מיום 1.12.04 (מ/5).
- ו. חוזה העסקה של אחד העובדים (מ/6).
- ז. העתקי קבלות שהגיש הנאשם למאשימה (מ/7).
- ח. העתק של חשבונית מס שהגיש הנאשם למאשימה (מ/8).
- ט. טבלה חודשית, שנערכה על ידי עובד, ובה מדווחות שעות העבודה והשכר הנדרש בגין (להלן : "טבלת דיווח") וכן תלוש השכר בגין החודש הרלוונטי. שני אלו, בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, מתייחסים לעובד א (מ/9).
- י. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ב (מ/10).
- י"א. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ג (מ/11).
- י"ב. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ד (מ/12).
- י"ג. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ה (מ/13).
- י"ד. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ו (מ/14).
- ט"ו. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ז (מ/15).

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 1005-10 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצוג

- ט"ז. טבלאות דיווח ותלושי שכר בגין החודשים 7/2003, 8/2008 ו-9/2003, המתייחסים לעובד ח (מ/16).
- י"ז. הודעת של העובד ג מיום 27/8/03 למר אלי ברנשטוק, הוא אחד המפקחים שערכו את הביקורת (מ/17).

6. להלן טענות ב"כ המאשימה:

א. מהודעות הנאשם למאשימה עולה כי העובדים עבדו 7 ימים בשבוע, אלא אם כן הם לא רצו לעבוד ביום שבת.

יום העבודה הרגיל התחיל בשעה 5:30, והסתיים בשעה 13:30, והוא כלל הפסקה של 45 דקות. לעיתים העובדים עבדו גם שעות נוספות, דבר שבעונת החורף מתבצע הרבה פחות.

ב. טבלת ההפרשים, שצורפה לכתב האישום, הוכנה על ידי מר קימה, על בסיס הראיות הבאות, אשר אין חולק לגבי אמיתותן: מ/3, מ/4, מ/5, מ/9 - מ/17. מר קימה הסביר את אופן הכנת הטבלה והציג את האינדיקציות, שעל פיהן יש להרשיע את הנאשם. לעניין זה מפנה המאשימה, לשם המחשה, לטבלת הדיווח ולתלושי השכר בגין חודש 7/2003 של העובד א (מ/9).

ג. אינדיקציה 1:

לפי טבלת הדיווח: העובד דיווח על 27 ימי עבודה בחודש זה. המכפלה של מספר ימי עבודה ב-8 (שעות עבודה רגילות ליום) היא 216, כך שהעובד עבד 216 שעות עבודה רגילות. כיוון שהנאשם הודיע כי כל עובד מקבל 45 דקות של הפסקה ביום [ראו את הודעת הנאשם למאשימה מיום 27/8/03, שורות 10-11, (מ/3)], הופחת הזמן הזה מסך השעות, והתוצאה שהתקבלה על ידי מר קימה היא: 202.5 שעות עבודה רגילות בגין חודש 7/2003.

לפי תלושי השכר: העובד עבד רק 193.44 שעות עבודה רגילות. המאשימה טוענת כי מסתמן כאן הפרש של 10 שעות עבודה רגילות, אשר לא שולמו לעובד. כיוון ששכר המינימום השעתי הוא 17.93 ₪, מדובר בערך ב-179.3 ₪. חלוקת הסכום הזה ב-3,400 ₪ מביאה לתוצאה שערכה עולה על 5%, ולטענת המאשימה, מדובר בהפרת הוראותיו של חוק שכר מינימום.

ד. אינדיקציה 2:

מטבלת הדיווח עולה כי לפי דיווחי העובד, עבור יום עבודה של 8 שעות הוא השתכר 91 ₪. היות שהמכפלה של 17.93 (שכר מינימום לשעה) ב-8 שעות עבודה היא 143.44 ₪, זהו הסכום שעל הנאשם היה לשלם לעובד בגין יום עבודה. כיוון שההפרש בין שני הסכומים הוא 52.44 ₪, הרי שמדובר בהפרש של 52.44 ₪ ליום.

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 1005-10 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצ

- ה. אינדיקציה 3:**
- מטבלת הדיווח עולה כי בחודש זה העובד עבד 169.5 שעות נוספות, וכי עבור שעה נוספת הוא השתכר 12.5 ₪ לשעה. לטענת המאשימה, מדובר באינדיקציה נוספת להפרת הוראותיו של חוק שכר מינימום.
- ו. אינדיקציה 4:**
- מטבלת הדיווח עולה כי בחודש זה העובד עבד 216 שעות רגילות (כמפורט בתיאור של אינדיקציה 1 לעיל) וכן 169.5 שעות נוספות. לעניין אינדיקציה זו, מתייחסת המאשימה לערך של כל השעות הללו כ-100%. אם כך, מדובר בסך של 365 שעות עבודה, מהן יש להפחית 45 דקות הפסקה ליום. כך מתקבל הסך כל השעות שעבד העובד בחודש זה. את הסכום הזה יש להכפיל בשכר המינימום השעתי (17.93 ₪), וזהו השכר החודשי שעל העובד לקבל בגין חודש זה.
- לפי חישובי המאשימה, מדובר ב-6,544.45 ₪.
- תלוש השכר מלמד כי העובד היה זכאי בגין חודש זה לשכר בשווי של 5,285.56 ₪ (לעניין זה מחשיבה המאשימה את שני הרכיבים הבאים כחלק משכר העבודה: פיצוי השווי ותמורת החופש).
- ההפרש בין שני הסכומים: 1,258.89 ₪ - מהווה אינדיקציה נוספת להפרת החוק.
- ז. אינדיקציה 5:**
- מטבלת הדיווח עולה כי בחודש זה העובד עבד 169.5 שעות נוספות.
- לפי תלוש השכר, הנאשם שילם לעובד עבור 69.7 (50 + 19.7) שעות נוספות בלבד. לשיטת המאשימה, גם הפרש זה מהווה אינדיקציה לכך שהוראותיו של חוק שכר מינימום הופרו.
- ח.** לטענת המאשימה, יש לדחות את טענתו של הנאשם, לפיה בחלק משעות העבודה המפורטות בטבלה עבדו העובדים במשקים אחרים במושב כאשר אותם בעלי משקים שילמו להם את שכרם בגין עבודות אלו.
- ט.** לפיכך, טוענת המאשימה, יש להרשיע את הנאשם על פי הוראות החיקוק הנזכרות בפסקה 2 לפסק דין זה.
- 7. להלן טענות ב"כ הנאשם:**
- א.** הנאשם טוען כי הטיפול של המאשימה במקרה דנן, החל בביקורת, המשך בחקירה וכלה בהליך המשפטי - היה רצוף פגמים, מחדלים וכשלים.
- ואולם, למרות שב"כ הנאשם מפרט כמה מטענותיו בנושא זה, אינני נדרשת אליהן, היות שהן אינן עומדות בבסיס הזיכוי מאשמה.
- ב.** לטענת הנאשם, שגתה המאשימה בכך שהתייחסה גם לשעות הנוספות של העובדים. עניינו של סעיף 14 לחוק שכר מינימום הינו שכר מינימום בלבד. ודוק -

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 1005-10 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' ה-10

גם אם לעובדים לא שולם חלק משכר עבור השעות הנוספות שעבדו (דבר שהנאשם כופר בו כשלעצמו) - אין בכך כדי לבסס את אשמתו, ככל שהיא עוסקת בהפרתן של הוראות סעיף 2(א) וסעיף 14 לחוק שכר מינימום והוראותיהן של תקנות שכר המינימום.

את הוראות החיקוק הללו מילא הנאשם בשלמותן, ולכן יש לזכותו מאשמה. עוד טוען הנאשם, כי ממכלול הראיות והעדויות מתגבש ספק סביר בנוגע להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי של העבירה.

טענה זו מכוונת לגרסת הנאשם, לפיה העובדים קיבלו את שכרם עבור העבודה שביצעו במשקים האחרים במושב, ישירות מהחקלאים, בעלי המשקים.

זאת, למרות שבטבלת הדיווח פירוטו העובדים גם את שעות העבודה במשקים האחרים. לפיכך, ההשוואה בין טבלת הדיווח לבין תלוש השכר לא יכולה להוביל למסקנה כי הנאשם שילם לעובדים שכר הפחות מזה הקבוע בשכר מינימום.

בנוסף לכך, טוען הנאשם כי מקרה זה נופל לגדרי סעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), כיוון שהוא הוכיח כי נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות, וכי עשה ככל שניתן למנוע את העבירה.

לפיכך, טוען הנאשם, יש לזכותו מכל אשמה, ככל שזו עוסקת בהפרתן של הוראות החיקוק הנזכרות בסעיף 2 להכרעת הדין.

8. המסגרת הנורמטיבית

הוראות הדין שהנאשם מואשם בהפרתן:

סעיף 2(א) לחוק שכר מינימום קובע את זכות לשכר מינימום:

"2. הזכות לשכר מינימום:

(א) עובד שמלאו לו 18 שנים (להלן - עובד) המועסק במשרה מלאה, כנהוג במקום עבודתו, זכאי לקבל ממעבידו שכר עבודה שלא יפחת משכר המינימום לחודש, שכר המינימום היומי או שכר המינימום לשעה, הכל לפי העניין.

בנקודה זו אציין כי היות שסעיף 2(א) לחוק שכר מינימום לא נכלל בסעיפי החוק הנזכרים בתקנה 1 לתקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - שכר מינימום), התשס"ג-2003, הרי שההוראה הקבועה בסעיף 2(א) לחוק, כשלעצמה, אינה מהווה הוראת חיקוק, אשר הפרתה הינה בגדר עבירה מנהלית [וראו גם: עפ"א (ארצי) 24/08 מיכאל פרץ נ' מדינת ישראל- משרד התמ"ת, עמ' 2-3 (3/11/08)].

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 10-1005 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצוג

לפיכך, יש לדייק ולומר כי הוראת החוק שבהפרתה מואשם הנאשם במקרה דנן, קבועה בסעיף סעיף 14 לחוק שכר מינימום:

"14. עונשין - מעביד:

מעביד שלא שילם לעובדו שכר מינימום, דינו - מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין. עבירה לפי סעיף זה היא מסוג העבירה של אחריות קפידה".

להשלמת התמונה אציין כי תקנה 1 לתקנות שכר מינימום קובעת כי:

"1. חישוב שכר מינימום יומי:

על אף האמור בסעיף 1 לחוק, לא יפחת שכר המינימום היומי מהשכר שהיה משתלם לאותו עובד, אילו חושב על בסיס שכר המינימום לשעה כאמור בסעיף 1 לחוק".

העבירה הקבועה בסעיף 14 רישא לחוק שכר מינימום - עניינה מקרה שבו מעביד לא שילם לעובדו שכר מינימום. פשיטא, שאין להטיל אחריות פלילית על מעביד במקרים אחרים, שבהם עולות טענות אחרות הקשורות לשכר. כך גם כאשר מדובר בטענות בדבר אי תשלום כל השכר, שלו זכאי העובד בגין שעות עבודה נוספות. מקרים מסוג זה מוסדרים במסגרת הוראות דין אחרות (כמו למשל: חוק הגנת השכר, התשי"ח-1958).

דברים אלו עולים בקנה אחד עם תכליתו של חוק שכר מינימום בכלל ושל הטלת הסנקציה הפלילית, הקבועה בסעיף 14 רישא לחוק בפרט. בקצירת האומר אזכיר, כי התכלית איננה לוודא כי עובד יקבל את כל השכר שהוא זכאי לו בעבור עובדתו (ככל שזה חורג משכר המינימום), אלא להבטיח רמת חיים יחסית מינימאלית לכל עובד, כך שתוגשם זכותו של האדם העובד להתפרנס מעבודתו ולחיות ממנה בכבוד, כאדם עובד וגאה, ולא כנתמך סעד [ראו: דברי ההסבר להצעת חוק שכר מינימום, ה"ח תשמ"ז, מס' 1823, עמ' 206; דב"ע תשך/3-171 פלתורס ננסיעות ותיירות בע"מ - יהודה פדון, פד"ע כב 356, 361 (1990); בג"ץ 1163/98 עפר שדות - שירות בתי הסוהר, פד"י נה(4) 817, 836-835 (2001); ע"ע 670/06 יעקב רוט - רם מבנים בע"מ, עמ' 15-14 (1/10/09)].

זאת ועוד, גם אם ניתן לפרש את הוראת סעיף 14 רישא לחוק ככזו, אשר פורשת מצודתה גם על מקרים נוספים מעבר לאי תשלום שכר מינימום, ולדעתי ספק רב אם הדבר כך - הרי שהפירוש הנכון הוא הפירוש המקל ביותר הנאשם, כפי שמצווה סעיף 34 לחוק העונשין. מכאן שאחריות פלילית לפי סעיף 14 לחוק שכר מינימום תוטל רק במקרה שבו מעביד לא שילם לעובדו שכר מינימום.

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 10-1005 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצוג

אציג, אם כן, את הגדרתו של "שכר המינימום", כפי שנקבעה בסעיף 1 לחוק שכר מינימום בתקופה הרלוונטית לכתב האישום:

1. הגדרות:

.....

'שכר מינימום לחודש' - 47.5 אחוזים מהשכר הממוצע כפי שהוא ב-1 באפריל של כל שנה, וכפי שהוא מוגדל על פי חוק זה.
'שכר מינימום יומי' - החלק ה-25 של שכר המינימום לגבי עובד המועסק שבוע עבודה בן ששה ימים, והחלק ה-21 ו-2/3 של שכר המינימום לגבי עובד המועסק שבוע עבודה בן חמישה ימים.
'שכר מינימום לשעה' - החלק ה-186 של שכר המינימום."

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, עמד שכר המינימום לשעה על סך של 17.93 ₪, שכר המינימום היומי (בהתחשב בהוראת תקנה 1 לתקנות שכר מינימום) על סך של 143.44 ₪, ושכר המינימום החודשי עמד על סך של 3,335 ₪.

הספק הסביר:

סעיף 34כב (א) לחוק העונשין קובע:

34כב. נפקותו של ספק:

(א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג."

הכלל הוא כי במסגרת המשפט הפלילי, על התביעה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. התביעה אינה יוצאת ידי חובה זו, אלא אם כן יש בחומק הראיות כולו, בין זה שמטעם התביעה ובין זה שמטעם ההגנה, כדי להוכיח את יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. מטרתו של הכלל הוא למנוע הרשעה של חף מפשע, שעלולה, בין היתר, להכתיים את שמו הטוב ולהזיק בעת אחת גם לאינטרס הציבור וגם להגינותו של ההליך הפלילי [ראו: ע"פ 347/88 איוון (ג'והן) דמיאניוק - מדינת ישראל, פד"י מז(4) 221, 644-653 (1993); ע"פ 7220/05 האני נימר - מדינת ישראל, עמ' 15-17 (31/5/07); יעקב קדמי על הראיות חלק ג', עמ' 1440 (הוצאת דיונון, מהדורה 2004); יניב ואקי "סבירותו של

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 10-1005 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצ

ספק: עיונים בדין הפוזיטיבי והצעה לקראת מודל נורמטיבי חדש" הפרקליט מט 463,
463-516 (התשס"ח).

9. מן הכלל אל הפרט:

המאשימה טענה כי לנגד עיניה עמדו כמה אינדיקציות לכך שהנאשם הפר את הוראותיו של חוק שכר מינימום. ואולם, מעיון באינדיקציות ה-3, ה-4 וה-5, המפורטות בסעיף 6 להכרעת דין זו, עולה שהן לא מובילות למסקנה כי הנאשם לא שילם שכר מינימום לעובד. אומנם, ייתכן שיש בהן כדי לבסס טענה, לפיה הנאשם לא שילם לעובד את מלוא השכר שלו הוא זכאי - בגין השעות הנוספות שעבד. יחד עם זאת, מקרה מסוג זה אינו נתפס ברשתה של העבירה הקבועה בסעיף 14 לחוק שכר מינימום, ואינו עונה ליסודותיה, ולכן אין באינדיקציות הללו כדי לבסס את אשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

לפיכך, נבחן את שתי האינדיקציות האחרות שהציגה המאשימה:

האינדיקציה ה-2 מסתמכת על שדה מסוים שמילאו העובדים עצמם במסמך שהציג את טבלת הדיווח ["91" (ליום עבודה)]. אומנם, אין מחלוקת בדבר נכונותו של שדה זה. ואולם, כדי להרשיע את התובע בעבירה המיוחסת לו, של אי תשלום שכר מינימום לעובד - יש לבחון גם את תלוש השכר עצמו, באשר הוא-הוא, שמשקף את הסכומים שקיבל העובד בפועל. בהקשר לכך נציין כי מקום בו ניתן תלוש שכר, חזקה שהוא משקף את המציאות, לפחות לגבי הסכום הכולל המופיע בו, אלא אם הוכח, מעדויות אמינות, אחרת, ובענייננו - הצדדים אינם חלוקים בנוגע לאמינותם של תלושי השכר [וראו גם: דיון מ/3-146 (ארצי) יוסף חוג'ירת - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כ 19, 27 (1988)].

ובכן, לפי תלוש השכר שהוצג בדיון לשם המחשה (התלוש בגין חודש 7/2003, שמתייחס לעובד א), כמו גם לפי כל שאר תלושי השכר, שילם הנאשם לכל עובד בגין שעות העבודה הרגילות סכום של 17.93 ₪ לשעה. כמו כן, שכרו החודשי של כל עובד בגין שעות העבודה הרגילות לבדן עלה בכל אחד מהתלושים על שכר המינימום החודשי, שהיה קבוע במועד הרלוונטי (3,335 ₪. ראו: עמ' 7, שורות 9-12 לפרוטוקול).

מכאן שכל שהאשמה מתבססת על האינדיקציה ה-2, אין היא מוכחת מעל לכל ספק סביר.

אפנה, אם כן, לאינדיקציה ה-1 של המאשימה:

מעיון במהלך שעל בסיסו בנויה האינדיקציה דנן ומחישוב מחדש של הפעולות החשבוניות, עולה כי המאשימה נתפסה במקרה זה לכלל טעות חשבונית.

אסביר, תוך מעקב אחר המהלך:

לפי טבלת הדיווח: העובד דיווח על 27 ימי עבודה בחודש זה. המכפלה של מספר ימי עבודה

ב-8 (שעות עבודה רגילות ליום) היא 216, כך שהעובד עבד 216 שעות עבודה רגילות.

כיוון שכל עובד מקבל 45 דקות הפסקה ביום, הופחת הזמן הזה מסך השעות. התוצאה

שהתקבלה על ידי המאשימה היא: 202.5 שעות עבודה רגילות בגין חודש 7/2003.

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 1005-10 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' הרצוג

ואולם, ביצוע הפעולה הזו מביא לתוצאה אחרת:

= 20 שעות ו-15 דקות - 216 שעות = (27 ימי עבודה x 45 דקות) - 216 שעות

= 195 שעות ו-45 דקות (שעות עבודה רגילות בגין חודש 7/2003)

לפי תלוש השכר: העובד עבד רק 193.44 שעות עבודה רגילות.

בניגוד לטענת המאשימה, מסתמן כאן הפרש של שעתיים ודקה של שעות עבודה רגילות, אשר לא שולמו לעובד.

כיוון ששכר המינימום השעתי הוא 17.93 ₪, מדובר בערך ב-36 ₪, שלא שולמו לעובד עבור שעות העבודה הרגילות.

חלוקת הסכום הזה ב-3,335 ₪ (שכר המינימום החודשי אז) מביאה לתוצאה שערכה הוא 1.079%. המאשימה טענה כי תוצאה שערכה מעל 5% מהווה הפרה של הוראות חוק שכר המינימום.

בענייננו, תוצאה שהיא מתחת ל-5% עד כדי 1.079%, אליבא דמאשימה, עולה כדי הפרה. כאן המקום לציין כי לאחר בחינת כל הראיות שהוצגו לפני ולאחר שמיעת העדויות, עולה כי במקרה דנן התגבש ספק סביר בנוגע לשאלת אשמתו של הנאשם במיחוס לו, וספק זה לא הוסר. ודוק - התביעה לא הוכיחה את אחריותו הפלילית של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. ספק סביר זה נובע מן האפשרות הסבירה כי העובדים אשר נוידו על ידי הנאשם, ועבדו במשקים אחרים במושב - קיבלו את שכרם ישירות מאותם בעלי משקים.

בטבלאות הדיווח, בעמודות "מקום עבודה" ו-"שעות נוספות" בגין חלק מימי העבודה, רשמו העובדים שמות מסוימים, שחוזרים על עצמם, כמו: "Gal", "Dudu", "Duny", "Avi", ועוד.

במסגרת פעולות החקירה של המקרה, לא נבדקה השאלה, מה פשרם של השמות הללו, מתוך הנחה שמדובר במנהלי עבודה (עמ' 8, שורה 21 עד עמ' 9, שורה 15 לפרוטוקול). אולם, בדיון לפניי הובהר על ידי הנאשם כי מדובר בחקלאים, אשר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו בעלי משקים במושב אלמגור. כמו כן, הנאשם העיד לפניי כי השם "Ahi" מתייחס אליו, וכי בימים, שבהם נכתבו שמותיהם של חקלאים אחרים, נוייד העובד הרלוונטי למשק אחר במושב, תוך שהוא מקבל את שכרו עבור העבודה במשק זה - ישירות מבעל המשק (עמ' 11, שורה 6 עד עמ' 12, שורה 3 לפרוטוקול; עמ' 12, שורות 12-21, עמ' 12, שורה 29 עד עמ' 13, שורה 16 לפרוטוקול; עמ' 14, שורות 3-5 לפרוטוקול). עדותו של הנאשם בנקודה זו היתה מהימנה ועקבית, והיא מתחזקת לנוכח ריבוי המקרים שבהם מופיעים השמות הללו בטבלאות הדיווח השונות. כמו כן, היא עולה בקנה אחד עם מכתבו של הנאשם מיום 1.12.04, אשר צורף להודעתו של הנאשם מיום 2/12/04 (מ/5), ובו כותב הנאשם: "עובדים אשר נוידו על ידי כדין, קיבלו אף סכומים נמוכים משמעותית מאשר אני שילמתי" (פסקה 8).

זאת ועוד, לפניי העיד מר שטיין, חקלאי, אחד מבעלי המשקים הנ"ל. עדותו, שהיתה כנה, מחזקת את גירסת הנאשם לפיה, במועד הרלוונטי לכתב האישום אכן התבצע ניוד

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

הע"ז 10-1005 מ.י. משרד המסחר והתעשייה ת"א נ' ה-10

עובדים בתחומי המושב, במסגרתו שילמו בעלי המשקים את שכר העובדים ישירות לאלו שעבדו אצלם (סעיף 2-3 לתצהירו של מר ● שטיין; עמ' 18, שורות 20-2 לפרוטוקול). אם כן, מסתמנת במקרה שלפני אפשרות סבירה, כי העובדים שנידו על ידי הנאשם, ועבדו במשקים אחרים במושב, קיבלו את שכרם ישירות מאותם בעלי משקים. אפשרות זו יוצרת ספק סביר בדבר אחריותו של הנאשם לעבירה המיוחסת לו. אשר על כן, הריני מזכה את הנאשם מעבירה על הוראות סעיף 2(א) וסעיף 14 לחוק שכר מינימום, ועל הוראותיה של תקנה 1 לתקנות שכר מינימום.

10. לסיכום

לנוכח כל האמור לעיל, הריני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת, כי הנאשם לא שילם שכר מינימום לעובדיו. **על כן, הריני מזכה את הנאשם מהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום.**

11. בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, יש לקרוא את הכרעת הדין בפומבי. לפיכך, הריני מודיעה שאקרא את הכרעת הדין ביום 11/9/11 בשעה 11:15. **חרף האמור לעיל**, מתבקשת, מזכירות בית הדין, לשלוח לצדדים את הכרעת הדין בדואר, תוך שאני מבהירה כי הצדדים אינם חייבים להתייצב ביום 11/9/11 לשם שמיעת הכרעת הדין.

12. ערעור על הכרעת הדין, ניתן הגיש לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים, בתוך 45 יום מיום שתוקרא הכרעת הדין לצדדים או מיום שתומצא להם, אם יבחרו שלא להגיע להקראת ההכרעה.

ניתנה היום, כ"ג באב תשע"א, 23 באוגוסט 2011, בהעדר הצדדים.

אורית יעקבס, שופטת

